
Vlci

tragifraška

Roman Sikora

Osoby:

DOUGLAS	DON SALVATORE	HERR STOCK
ALEXIS	BELIAL	THANATOS
STARÁ ŽENA	ŠAŠEK	1. VOJÁK
2. VOJÁK	DÍVKA	MATKA
PREZIDENT	MINISTR VNITRA	KURT
FRANK	CARMEN	ČÍŠNÍK
KAPITÁN	SERŽANT	PODDÚSTOJNÍK
GENERÁL	DOKTOR	1. PROSTITUTKA
2. PROSTITUTKA		
PLUKOVNÍK MÍROVÝCH SIL		
PORUČÍK MÍROVÝCH SIL		
ANDĚL MILOSRDENSTVÍ		
VOJÁCI, VLCI, PSI A FENY		

1.

Piknik něco nad zemí

(Na scéně obrovský stůl, je to kulatý stůl, avšak rytíři chybí. Na stole ovšem stojí obrovský patrový dort.)

DOUGLAS: Zde přítomný dort, pánové, ztělesňuje pak velikost našeho záměru pozvednout válkou zničený nehostinný kout světa na úroveň, která mu přísluší, jemu a jeho obyvatelům samozřejmě také. Prosím, nabídněte si.

(Hosté si nabízejí. To znamená vyřezávají kusy dortu a pokládají si je na své talíře.)

HERR STOCK: Pane Douglasi, dort je bezpochyby znamenitý, ale jste opravdu natolik přesvědčen o zárukách celého projektu?

DOUGLAS: Ale jděte, snad byste se nebál šlehačky nebo krémové nádivky! Nebo snad máte výhrady k čokoládě? Ujišťuji vás, že na přípravě tohoto vpravdě uměleckého díla se podílejí ti nejvýznamnější mistři svého oboru z Ameriky a Evropy.

DON SALVATORE: I z východní?

HERR STOCK: Ano, ano. Na to jsem se chtěl také zeptat. Už od začátku mám pocit, že mi tahle věžička svou, jak bych to řekl, architektonickou úpravou připomíná jistý styl...

DOUGLAS: Ano?

DON SALVATORE: Já mám obdobný pocit. Je v tom něco civilizovanému světu cizího, to znamená světu, který začíná na Labi a rozprostírá se k západu.

HERR STOCK: No ne, už vím! No to je přece Chrám Vasila Blaženého v Moskvě!

DOUGLAS: No ne! Opravdu? No ovšem!

DON SALVATORE: Pane Douglasi, víte, jakou pověst mají lidé z Východu. Jejich cenové relace jsou vpravdě nižší než je běžný standard, ale jejich spolehlivost opravdu příšerná. A nemusím vám zdůrazňovat, do jaké míry může pověst vlivného muže pošramotit zjištění, že jeho bohatství se opírá právě o tyhle...

HERR STOCK: Untermenschen.

DON SALVATORE: Tak.

DOUGLAS: Ale pánové, nač tyto projevy nedůvěry? Dort je přece přinejmenším chutný. A těch několik věžiček jakéhosi chrámu ve východní Evropě vám přece nemůže pokazit výtečný kulinární prožitek. Předpokládal jsem, že vám podobná architektura nemůže nijak překážet. Ale pokud by vás tento pohled opravdu natolik zatěžoval, pak pohleďte raději zde na Empire State Building, nebo zde, pane Salvatore, věž v Pise. A jak je rozkošně šikmá. No není to krása?

DON SALVATORE: Mě nemusíte přesvědčovat o krásách naší architektury, pane Douglasi.

HERR STOCK: Jde přece o princip. O úroveň, pane Douglasi. Víte, že se podobné architektonické, dalo by se říci, skvosty ve východní Evropě téměř rozpadají. Takovýto chrám si tam dneska může koupit každý.

DON SALVATORE: Za pár drobných.

DOUGLAS: Ale pánové, vždyť si nebudeme ztrpčovat jednání takovouto maličkostí. Podívejte, abyste se na to nemuseli dívat... Stačí jen takhle vzít nůž a šmik... a je to pryč! Co tomu říkáte teď?

DON SALVATORE: Je to mnohem lepší.

HERR STOCK: Není to teď zcela úplně, ale opravdu mnohem lepší.

DON SALVATORE: Nevykládejte si to ve zlém, pane Douglassi, ale lidé z Východu pro nás rozhodně nemohou být zárukou zdárného průběhu celé operace, i přesto, že jsou zrovna členy vašeho týmu.

DOUGLAS: Já sám za sebe i za ně mohu prohlásit, že jsem se dosud na ně mohl spolehnout.

DON SALVATORE: Ve všem všudy?

DOUGLAS: Ano.

HERR STOCK: Nikdy vás nezklamali?

DOUGLAS: No...

DON SALVATORE: Vidíte, a jsme u jádra problému.

HERR STOCK: Měli bychom se něčeho podobného vyvarovat i v těch nejmenších maličkostech. Být důsledný, to je má zásada.

DON SALVATORE: Má rovněž.

DOUGLAS: Pánové, ale má rovněž! Omluvte mě. Nejspíš je to neznalostí vašich tradic, které vedou mnohem hlouběji do minulosti, než je tomu u nás Američanů. Inu, stará dobrá Evropa.

HERR STOCK: Jsem rád, že s námi souhlasíte. Nyní bychom se tedy měli dohodnout na relacích zisku v tomto projektu.

DOUGLAS: Ale pánové, to snad... Na procentech jsme se přece už dohodli!

DON SALVATORE: Jsem s vámi zajedno, Herr Stock. Myslím, že bychom se měli na zisku podílet daleko výrazněji nežli doposud. Za oba vám, pane Douglassi, tedy nabízím dvacet procent.

DOUGLAS: Dohodli jsme se přece na padesáti!

HERR STOCK: Pane Douglassi, sám přece vidíte, že nyní musíme sami vytvořit zcela nový tým odborníků. A ti se dnes platí zlatem. Náklady nám tak pochopitelně mnohonásobně vzrostou. Spolu s tím zjevně i naše riziko. A už vůbec nemluvím o tom, že naše státy nám na projekt obnovy zapůjčí nemalou sumu pouze v případě, že zaměstnáme naše domácí odborníky. Vy samozřejmě zůstanete nadále v čele tohoto pracovního týmu.

DOUGLAS: To je vydírání!

HERR STOCK: Pane Douglassi, nenuťte nás jít mnohem níž. Mohli bychom mít jisté materiály, to tedy znamená, že je ještě nemáme. Materiály, které by nám mohly napomoci obejít se v celé této věci i bez vás. Mám na mysli vámi vypracované podrobné plány celého projektu.

DOUGLAS: To je prachsprostá krádež! Budu vás žalovat!

DON SALVATORE: Ale jděte, pane Douglassi! Jsme přece obchodní partneři. A jsme k vám navíc nanejvýš štědrí. Jste schopný člověk. Rozumný. Určitě vás budeme ještě potřebovat.

DOUGLAS: Já snad vyletím z kůže!

HERR STOCK: Pane Douglasi! Vaše obchody v Americe jdou ke dnu. Finančně jste na tom tedy dost špatně. A víte, že vaše země a jiné vaše finanční instituce nevsadí na potápějící se loď ani cent. Nebo si snad myslíte, že by někdo jiný s vámi jednal lépe než my? Doba je zlá, pane Douglasi. Zachránit vás může nanejvýš úspěch na tom bitevním poli, které chcete proměnit opět v normálně fungující svět. Není to krásný cíl? Na to potřebujete naše peníze. Naše, pane Douglasi. Vašich vám už moc nezůstalo.

DON SALVATORE: Bereme samozřejmě na vědomí vaše obrovské úspěchy se stovkami hořících naftových vrtů v... no tam, v té dusné Arábii. To je zvláštní. Právě mě napadlo, jak si vlastně libujete v podobných vyhocených situacích.

ALEXIS *(vběhne)*: Papá!

DOUGLAS: Ali!

ALEXIS: Papá, představ si volal Bobby, že Pamela už konečně čeká dítě. Jenom prý neví, jestli je opravdu jeho. Nepředstavíš mě?

DOUGLAS: Ali, kuřátko, prosím, neruš nás, máme důležité jednání. Pánové, to je má dcera, Alexis.

HERR STOCK: Hans Stock, je mi potěšením.

DON SALVATORE: Luigi Salvatore, milostivá.

ALEXIS: Ó, Ital? Slyšela jsem hodně o vášních Italů. Jste prý velcí milovníci.

DON SALVATORE: Ó ano, jedni z největších.

ALEXIS: Á, jaký krásný dort! Nenabídnete mi, pánové?

DON SALVATORE: Ale samozřejmě!

ALEXIS: Víte, mám z jejich dítěte velkou radost. Už kvůli Bobbymu. Strašně dlouho si totiž myslel, že je neplodný. Pamela mu totiž vždycky tvrdila, že je chyba v něm. On si teď myslí, že byla chyba opravdu v něm, protože si myslí, že to dítě není jeho. Hlupáček, vidíte? Ale přitom moc milý. Kdyby nebyl tak bohatý a navíc příbuzný, i když vzdálený, určitě bych ho Pamele přebrala. Je to totiž pěkná fúrie. A Bobby tolik potřebuje pochopení a podporu ve svém těžkém povolání. Je totiž naftový magnát. Neumíte si představit, jakou to dá práci.

DOUGLAS: Ali, pány přece nezajímají problémy našeho velmi vzdáleného příbuzenstva.

ALEXIS: Ne? A vy jste určitě Němec, že?

HERR STOCK: Ano, jsem Němec.

ALEXIS: Hned jsem si to myslela. Takový zrzek, to bude určitě Němec.

DOUGLAS: Omluvte ji, pánové. Má dcera je tak bezprostřední.

HERR STOCK: Nemusíte ji omlouvat, pane Douglasi. O americké bezprostřednosti jsme slyšeli dost a dost.

ALEXIS: Je pravda, že jste tak chladní a strnulí?

DOUGLAS: Ali!

HERR STOCK: Ale to víte, že ne, má milá. To dělá ta naše špatná pověst. Vleče se to s námi od Hitlera. Když jsme se prohnali Evropou, lidé si o nás vytvořili spoustu všelijakých zkazek.

ALEXIS: Ten je roztomilý, že, papá?

DOUGLAS: Ano.

ALEXIS: A je pravda, že si brzy uděláme výlet? Papá, já chci někam do východní Evropy. Chtěla bych si bouchnout kladivem do té nemorální berlínské zdi. Zbourat taky svůj kus.

HERR STOCK: Obávám se, slečno, že z nemorální berlínské zdi zbylo už jen nepatrné torzo. Nějaký ten zbyteček pro bouchnutí kladivem se tam sice najde, je teď ovšem pod ochranou státu jako kulturní památka.

ALEXIS: To přece nevádí! Ten metr zdi nám snad stát k bourání prodá, ne? Papá, vid' že tam pojedeme? Tam, a potom dál a dál, na východ.

DOUGLAS: Ano.

ALEXIS: Ach! Konečně odjedeme z téhle nudné Paříže! Jsem tak šťastná! Už chci tolik pryč!

DOUGLAS: Ano.

DON SALVATORE: Zde je tedy vyhotovení definitivního znění smlouvy.

2.

Zrození vlka

(Neidentifikovatelné zbořeniště. Snad sklep nějakého zříceného domu. V této zemi se těžko identifikuje cokoli.)

- ŠAŠEK: V každé pořádné tragédii by měl být šašek. V každé pořádné tragédii by měl na konci zemřít šašek. Tady se ale snad zastavil čas, nebo se země začala točit nazpátek. Všechno je tady takové jiné. Takové krvavé. Nejsou už ani žádní králové, které bych mohl bavit. Už dávno padli ve svých bitvách. Navzájem se rozsekali na kusy. A já, šašek, zemřu hned na začátku. Tahle hra totiž začíná teprve teď, v brlohu, kde umírám. Začne mou smrtí. Zemřu, abych uvolnil místo jiným, pro něž je stvořen tento svět. V téhle těsné díře je málo vzduchu a oni ho budou potřebovat. Proto šašek přestane dýchat. Jeho šprýmy už nikdo nepotřebuje. Ale umírání je pomalá věc a zabere nějaký ten čas. Proto budu ještě chvíli hrát a žertovat, ale nebojte se, nebude to dlouho trvat. *(Aby byla legrace, vytáhá si z břicha vnitřnosti a svalí se do kouta.)*
- BELIAL: Kdo to tady žvaní?! Kdo se snaží utěšit sám sebe báchorkami zoufalců? Kdo se sám sobě snaží dodat naději a do očí vehnat slzy, které nic nezmění? A stačí nastražit uši, co se proslýchá venku! Jen válka. Jen rakovina. Jen noc. Noc strachu, noc hladu, noc ozvěn tisíců výstřelů a tisíců padlých těl. Noc pomsty. Není domovem soucitu. Nenasytná jako láska. Hltá vyhřezlá střeva. Noc zažraná v těle. V mém stejně jako v jeho. I když chcípá. Na co chcípáš?!
- THANATOS *(se vplíží do díry)*: Hej! Mám žrádlo! Žrádlo pro psy! Pro mě. A pro tebe.
- BELIAL: Žrádlo pro psy! Správná volba.
- THANATOS: Pse! Prašivý pse! Co je s tímhle?
- BELIAL: Nehýbe se. Před chvílí ještě žvanil. Teď už se nehýbe. Slova mu došla a oněměl. Mrtvý?
- THANATOS: Jako kus ledu.
- BELIAL: Prohledej ho!
- THANATOS: Ani kůrka chleba. Stejně by zdechnul hladem. Zbude nám víc.
- BELIAL: Nebe je pořád černé od kouře? Pořád ještě páchne krví a střelným prachem? Spáleným masem?
- THANATOS: Smrdí nářkem vychrtlých fen. Skučí hladem. Slyšíš? Zesláblé bolesti. Zesláblé umíráním. Děti krmí krví svých psů. Tohle žrádlo pro psy patřilo jedné feně. Na krku dva pancharty, kost a kůže, tlapy samý vřed, v tlamě ani zub... Skučela, zdivočelá, když jsem jí rval z rukou žrádlo pro psy. Srostla s ním. Jeden panchart mrtvý, druhý živý. Stála a skučela. S panchartem, co zdechl, a s panchartem, co zdechne, když prohrála své žrádlo pro psy. A my se spokojeně udávíme.
- BELIAL: Slabost je zrádce těla. Jak ji mám zahnat. Nedá mi spát. Nedá mi bdít. Do očí mi vhání slzy.
- THANATOS: Slabost nech slabým. Těm sluší v umírání.
- BELIAL: Smrt už nic neznamená. Hlad je silnější než život druhých. Už nevím, kdo jsem.

THANATOS: Co je s tebou, šmejde?! Tak žer! Anebo chcípni! Nažeru se klidně sám! Myslíš, že nejsem jako ty?! Citlivko! Podívej se na mě! Jsme jeden jako druhý. Na těle krev druhých, ne vlastní. Nic z těla nám nechybí. Podívej, máme všechno. Naše vina! Podívej! Naše vina! Máme všechno! I své zavšivené pohlaví. Znamená to něco? Tak žer! Můj bráško v umírání.

BELIAL: Žrát v hrobě tisíců - vyvolenost.
(Hltají žrádlo pro psy.)

THANATOS: Pořád jsi příliš člověkem. Zažeh ten přelud. V noci psů lidé umírají. V noci psů je králem vlk. Tys mě naučil vyhýbat se pásům tanků, proklouznout ostnatým drátem, projít minovým polem nezraněn. Noc je tvůj život. Den tvá smrt. Staň se vlkem! A vražda se stane láskou.
(Odněkud se vyplazí Stará žena.)

STARÁ ŽENA *(se snaží Belialovi urvat jeho díl masa)*: Dej mi své žrádlo, synku. Dej mi ho. Sním ho.

BELIAL: Ještě krok a uříznu ti hlavu. To je můj kus masa. To je moje tělo. Můj život!

STARÁ ŽENA: Ty jsi moje tělo. Já jsem tvoje tělo. Jsem tvá matka. Oči ti zalepila krev? Krvácíš? Je to tvoje krev? Podívej, jak mi na tobě záleží! Podívej na mou starost, na neklid v mých očích! Je to tvoje krev?

BELIAL: Ne, je to jeho krev. Jeho a těch dalších, co jsem potkal na své cestě. Nechtěj, aby to byla tvoje krev!

STARÁ ŽENA: Ty jsi moje krev! Každá kapka krve v tvém těle je mou krví. Každý sval je mým svalem. Každý nerv, každý úd je mým údem. Každá tvá bolest mou bolestí. Trpím dvakrát. Za sebe a za tebe.

THANATOS: Neposlouchej ji! Chce jen tvé žrádlo pro psy.

STARÁ ŽENA: Nechci tvé žrádlo pro psy. Tvé tělo je mým tělem. Tvůj hlad je mým hladem. Najež se, najím se i já.

BELIAL: Neznám ji. Proč tak divně mluví? Proč mi její hlas je miň cizí než tvůj, než byl jeho a těch ostatních?

THANATOS: Všechny feny skučí líp než psi. Líp se to poslouchá. Feny skučí líp. Nic víc.

STARÁ ŽENA: Vzpomeň si! Spolu jsme se plazili dlouhou nocí, která nikdy nebyla dnem. V příkopech válkou rozdrčených silnic. Mezi koly vagónů s tanky a děly. Válka nás hnala před sebou. Jako ovce. Na svých zádech jsi mě dovlekl až sem. Tehdy jsi mě ještě znal.

BELIAL: Nejsem ovce. Nechci být ovce. Jsem... pes.

THANATOS: Chce jen tvé žrádlo pro psy. Nic víc. Všechny feny umí pěkně skučet. Ale lepší je, když nařikají bolestí.

STARÁ ŽENA: Jsi přece můj syn! Jsi tvé pohlazení, které chci. Jsi tvé teplo, které chci. Jsi tvé slovo, které chci. Nenávist syna je horší než hlad.

THANATOS: Jsi tvé žrádlo pro psy, které chce! Ženo, už dávno není tvým synem. Matky zdechly s posledním západem slunce. Jsou jen feny a psi a všichni mají hlad. Hlad je král! Král psů! Král psů je vlk!

STARÁ ŽENA: Dáble!

THANATOS: Dábel, d'ábel, d'ábel. A na nebesích - kde nic, tu nic. *(Smích.)* Tak běž si k svému synovi. Věnuje ti pohlazení. Dotkne se tě, když po tom tak toužíš. Víc než po žrádle pro psy! *(Nastraží kus žrádla.)* Běž si pro jeho teplo, pro jeho dotek.

(Stará žena se vrhne po nastraženém kousku žrádla pro psy a zaleze do kouta.)

THANATOS: Matky nejsou. Matky zdechly s posledním západem Slunce.

STARÁ ŽENA: Synku. Hlad mi hryže v břicho. Hlad je král. Jsem tvá matka. Jsi můj syn. Sousto bylo malé pro můj hlad. Má láska není silnější než můj hlad. Hlad je král, ale jsi můj syn.

THANATOS: Buď vlkem!

BELIAL: Skučí! Skučí! Chci ticho! Dost nářku vzteklých fen!

STARÁ ŽENA: Synku!

THANATOS: Neslyšelas?!

STARÁ ŽENA: Neber mi syna! Je poslední. Plazím se v prachu. Smrt všude kolem. Kdo mi ji pomůže přemoci, když ne můj syn?!

BELIAL: Nevzpomínám a nevzpomenou si na tebe. Když hlad je král, matky nejsou. Matky zdechly s posledním západem slunce.

THANATOS: Buď vlkem!

BELIAL: Chtěla bys žrát? Dej mi své tělo. S ním minuty zapomnění. Máš ještě sílu mezi svými stehny? Z tvých prsou se mi chce zvracet. Tvoje tvář je zasviněná blátem a v očích máš smrt.

THANATOS: Buď vlkem!

BELIAL: Tak co mi chceš dát za kus žrádla pro psy? Popros radši jeho. *(Ukáže na mrtvého Šaška.)* Třeba ti dá kus sebe. Svě maso už nepotřebuje.

THANATOS: Zmiz, feno! Prodej se vojákům! U nich možná uspěješ. Tady ne. Zmiz! Nebo ti svým nožem vyříznu hlas. No tak!

(Stará žena se vyplazí rychle dírou ven. Thanatos se za ní rozběhne, ale zastaví se u díry. Vyje z ní ven. Belial vyje s ním.)

THANATOS: Noc trvá už příliš dlouho. Ve světě psů staň se vlkem. Noc není stvořena pro psy. Král hlad je vlkem! A noc si žádá jinou tvář.

(Tváře Beliala a Thanata se proměňují. Vlkodlaci.)

BELIAL: Je čas vyrazit. Žrádlo pro psy není pro vlky. Král hlad se jím nezasytí.

THANATOS: A vražda nechť se stane láskou, můj bratře v noci.

BELIAL: Jen my a noc!

THANATOS: Jen my a smrt!

BELIAL: Jen my a vlk!

3.

Olovo zuby nepřekousneš

(Pytle s pískem. Zákop s kulometem. V něm dva vojáci a Dívka. Pod zákopem se krčí Matka. První voják stojí a kouří. Druhý souloží s Dívkou.)

2. VOJÁK: Hni sebou! Odpracuj si svůj kus masa! Jsi chromá? Tak přirážej!

1. VOJÁK: Líná fena. Se mnou si taky moc práce nedala.

2. VOJÁK: Rychleji, rychleji! *(Vývrcholení. Dívka se chce vysmeknout.)* Ani se nehni! *(Vytáhne nůž a přiloží jí ho na krk.)* Nebudu to říkat dvakrát.

(Oba znehybní. Jen Vojákův zrychlený dech. V pozadí se mihne velký stín. 1. voják se ohlédne, ale stín rychle zmizí. 2. voják vstane a zapne se.)

2. VOJÁK: Kam čumíš? Před zákop se dívej. V týlu máme naše. Taky bych se radši ožíral s nimi.

1. VOJÁK: Dneska se vyspí. A já mám víčka z olova. Z hodiny na hodinu těžší. Nespál jsem snad léta.

2. VOJÁK: Brzy se vyspíme všichni. A Mír oslavíme zítra. Jenom aby to tentokrát konečně vydrželo.

1. VOJÁK: Mír. Divné slovo. Jsem zvědav, co teď s námi bude. Nepamatuju se, že bych někdy dělal něco jiného, než střílel a zabíjel.

2. VOJÁK: Mně ještě kdysi psala moje žena. Jednou mi napsala, že nám umřely obě děti. Já jí na to, že jí udělám nové. Už mi žádný dopis nepřišel.

1. VOJÁK: Možná i ona umřela. Jako ta moje.

2. VOJÁK: Žijeme umíráním moc dlouho. Ani smrt nejbližších se nás už nedotkne.

1. VOJÁK: A co ty? Na co čekáš?! Nůž na krku ti byl málo?

DÍVKA: Slíbili jste jídlo. Má matka umírá hlady. Jsme už obě kost a kůže.

1. VOJÁK: To teda jo. Mám žebra celá otlučená.

2. VOJÁK: Což takhle kulku do palice!? *(Natáhne pistoli a přiloží ji Dívce k čelu. Dívka strachy tiše skučí. Třese se.)* Vypadni!

(Dívka chvatně přeleze okraj zákopu a sklouzne dolů k Matce.)

MATKA: Kde máš jídlo, dítě? Rozděl se se svou matkou! Dej ho sem! No tak, dej ho sem! *(Vrhne se na Dívku. Bije ji.)*

2. VOJÁK: Hele, zas se tady rvou dvě feny. *(Hází po nich kamením. Ženy se schovávají.)*

MATKA: Neschopná mrcho! Neumíš si ani dát pořádně zaplatit! Mám kvůli tobě zdechnout hlady? Dítě, chceš umřít hlady? Přežít musíme.

DÍVKA: Nedali mi jídlo. Dali mi pár facek, nůž na krk a chladnou hlaveň na čelo. Měla jsem chtít zaplatit?

MATKA: Běž zpátky a řekni si o to, co ti patří.

DÍVKA: Matko, nechtějte to po mně. Zpátky nejdu. Nevíte jaké to je. Jsou strašní. Jejich oči jsou žhavé doběla. Každý pohled mi propálí kůži a vnikne do masa. Páchnou mrtvolami.

MATKA: Myslíš, že to nevím?! Kdo tě živil dřív?! Kdo tě chránil, kdyžs byla ještě skrček?! A já měla ještě zuby a tělo, jak má být. Maž! A vem si, co ti patří!

(Dívka leze po náspu zpátky k zákopu.)

DÍVKA: Páni vojáci, nestřílejte!

1. VOJÁK: Zase ty? Zalíbilo se ti to?

2. VOJÁK: Zdá se, že se bez nás feny neobejdou. Kouzlo zavšivené uniformy.

DÍVKA: Chci, co mi patří! Chci jíst! Aspoň kousek masa. Prosím.

1. VOJÁK: Dám ti kus pořádného masa do úst. Lecos na mě zase přichází. Jenom pojď. Co bych pro tebe neudělal.

(Dívka mu ukousne přirození. 1. VOJÁK křičí a svíjí se. 2. VOJÁK vytáhne pistoli a Dívku zastřelí. Matka zděšeně vyskočí ze svého úkrytu.)

MATKA: Dítě!

(2. VOJÁK zastřelí i ji. Ozve se děsivé zavytí.)

2. VOJÁK: Neřvi! Neřvi! Co to bylo?

HLAS: Král hlad je vlk! A vlk je smrt!

(Vzduchem se mihnou dva Vlkodlaci. Snesou se na zákop. Výkřiky. Tma.)

4.

A Walk Cross The War Heroes Square

ALEXIS:

Papá se chová nemožně. Co jsme sem přijeli, pořád nad něčím přemýšlí a láme si hlavu. A přitom je všude kolem tolik zajímavého, vzrušujícího. I pan Stock říkal, že mu papá připadá podivný. Říkal, že je chladnější než on sám, Němec. To jako pan Stock. Lidé jsou tady mnohem srdečnější než v New Yorku nebo v Paříži. Takoví upřímnější. Rozdala jsem jim už hotové jmění. A rozdala bych i víc. Pořád za mnou chodí a natahují po mně své vyhublé ručky, usmívají se na mě svými bezzubými ústy. A když dostanou dolar nebo dva, nebo i deset, to byste měli vidět, jak se jim oči rozzáří štěstím. Najednou jsou z nich totiž boháči. Nedovedete si představit, co všechno si za jeden dolar mohou koupit na černém trhu. Kdo jiný na světě mě teď potřebuje víc než oni. Kde jinde bych byla užitečnější. Hodně jsem tady pochopila a změnila jsem se. A i když se papá pořád mračí, že tolik utrácím, jsem rozhodnuta v tom pokračovat. Je v tom něco velkého, co činí šťastnou i mě. Milý Bobby a Pameló, loučím se s vámi a přeju Vám mnoho štěstí.

Alexis

P.S. Napište, jak se bude maličký jmenovat.

(Vstoupí válečný mrzák, respektive válečná mrtvola. Alexis jí vtiskne do ruky dolar. Mrtvola se hluboce ukloní, políbí Alexis nohy a odejde. Alexis za ní nadšeně hledí.)

5.

Pověz nám tedy, co si myslíš o světě

(Velitelství jedné větší jednotky. Několik důstojníků a vojáků. Uprostřed visí za nohy Thanatos. Celý od krve.)

- KAPITÁN: Poslali jste na velitelství?
PODDŮSTOJNÍK: Ano, pane. Generál přijde hned.
KAPITÁN: Kde jste to chytili?
SERŽANT: Nedaleko vyvražděné hlídky. Krčil se v kráteru po granátu a okousával ruku jednoho z mrtvých.
KAPITÁN: Ne, tohle nemůže udělat něco, co má alespoň kousek lidskosti v těle.
SERŽANT: Takhle vypadat nemůže něco, co má alespoň kousek lidskosti v těle, pane kapitáne.
KAPITÁN: Příšerný smrad.
SERŽANT: Masové hroby, pane. Jsou moc mělké. Nebyl čas je pořádně vykopat. Pach hniloby teď uniká vrstvou země ven.
KAPITÁN: Naše hroby, nebo jejich?
SERŽANT: To už se přesně neví. Fronta byla na tomhle úseku hodně pohyblivá. A po každém jejím přesunu přibyl nějaký ten hrob.

(Thanatos zavýje. Voják ho umlčí kopancem.)

- KAPITÁN: Byl sám?
SERŽANT: Ne. Byl s ním ještě jeden, ale tomu se podařilo utéct.
THANATOS: Můj bratře v noci.
KAPITÁN: Co říkal?
SERŽANT: Pořád mele něco o hladu a vlčích. Nic kloudného jsme z něho nevyrazili.
THANATOS: Hlad je král. Král vlků.
VOJÁK: Zavři zobák. *(Udeří ho.)*

(Thanatos se vymrští a kousne Vojáka do ruky. Voják vykřikne bolestí. Poddůstojník Thanata uhodí pistolí do zátylku, ostatní vojáci se na něho sesypou a mlátí ho.)

- KAPITÁN: Doktore, podívejte se mu na to! *(Vojákům.)* Dost! To stačí!
DOKTOR: Nic to není. Není to vážné.
KAPITÁN: Budeš teď odpovídat na mé otázky!

(Thanatos se směje. Smích je utnut Seržantovým kopancem.)

- KAPITÁN: Kdo tě poslal? Nemusím ti snad vysvětlovat, že ke zdi půjdeš tak jako tak. Ale pokud tě poslal nepřítel, krátce trvajícím Mír bude vážně ohrožen. Tvou zásluhou.
THANATOS: Znamená Mír konec noci dlouhé tak, že už si nemohu vzpomenout, kdy naposled zapadlo slunce?
KAPITÁN: Otázky kladu já.

THANATOS: Mým dnem je noc. Neumím a nechci se dožít dne. Má matka je noc. Jsem odkojen výbuchy pum a lomozem tanků. Člověkem jsem já nikdy nebyl. Člověk je maso, já jsem vlk.

KAPITÁN: Za chvíli poznáš, že i ty jsi jenom maso. Jako vlk jsi žil, jako vlk zemřeš, o to se postarám.

THANATOS: Děkuju.

(Voják, kterého Thanatos kousl se svalí na zem a po několika prudkých záchvatech bolesti zemře. Thanatos se směje.)

KAPITÁN: Nedotýkejte se ho! Jeho sliny jsou plné jedu.

(Vstoupí Generál.)

GENERÁL: Proboha, to je smrad!

SERŽANT: Masové hroby, pane generále.

THANATOS: Krasy! Krasy vylézají z děr! Bratříčku v noci, končí můj den. Jen tys uměl projít minovým polem zdráv. Jen ty ses naučil vyhnout se cestám střel. Kladl jsem nohy, kams je kladl ty. A teď skrz miny už umím projít sám. Teď už umím sám uhnout pásům tanku. Teď už vím, kam dopadne granát, co sviští nad hlavou. Už umím jako úhoř proklouznout ostnatým drátem bez škrábnutí. Bratříčku v noci, já jsem v cíli.

GENERÁL: Vyslechli jste ho?

KAPITÁN: Neřekl skoro nic. Myslím, že s nikým nemá nic společného.

GENERÁL: Tak pryč s tím. Něco takového nemá v dobách Míru právo na život. Seržante, zastřelte to!

(Seržant míří svou pistolí na Thanatovu hlavu. Thanatos vyje.)

I snesl se k zmučenému Anděl milosrdenství.
Tvář nebohého se rozzářila štěstím,
neboť oči Anděla byly překrásné a jeho křídla
zastínila obzor, který prořezalo svítání.

(Výstřel.)

6.

Polib ruku příteli, jenž ti hodil kost

(Opět velký dort. S poněkud jinými stavbami než původně. Láhve šampaňského. Plné i prázdné. Douglas, don Salvatore.)

- DON SALVATORE: Proč pořád tak zachmuřen, pane Douglasi? Buďte přece trochu veselý. Vždyť naše výsledky jsou skvělé! Opravdu skvělé! Probíhají dokončovací práce na ropovodu. Podílíme se na opravě budov téměř ve třetině země. Jen tady stavíme nemocnici a několik škol a školek. Nemáte rád dětičky, pane Douglasi? Netěší vás pomyslení, že se budou mít zase kde učit? Nemocní zase kde léčit? A co je vůbec nejlepší, právě dokončujeme v hlavním městě parlament a komplex vládních budov. Parlament, který nikdy neměli. S ním jim přece přinášíme naši skvostnou a luxusní demokracii.
- DOUGLAS: Máte pravdu, je to úžasné.
- DON SALVATORE: Vy jste mi ale morous, pane Douglasi. A já si o vás Američanech vždycky myslel, že se dokážete radovat, skoro jako my Italové. Tak si aspoň ukousnu třeba tady kus rafinérie. Ta už bude taky brzy hotová. Brrr! Ten dort k tomu šampaňskému moc nejde. To jsme měli předpokládat. Ale je to alespoň symbolické. Naše mise dortem začínala a na jednom ze svých vrcholů je opět dortem uctěna. A kampak šla vaše dcera? Ještě před chvílkou byla tuším tady, kočička.
- DOUGLAS: Mou dceru nechte laskavě na pokoji!
- DON SALVATORE: Tak se hned nevztekejte, pane Douglasi. Myslel jsem to jako takovou přátelskou otázku.
- DOUGLAS: Šla se projít.
- DON SALVATORE: Á, to určitě za svým posláním milosrdné sestry. Přijde vás to asi na pěkný majlant, co?
- DOUGLAS: To ano.
- DON SALVATORE: Neměl byste ji nechávat potulovat se samotnou krajem. Ještě není úplně civilizován. Sama mi vyprávěla, jak se připletla na jedno vojenské velitelství k popravě nějaké prapodivné bytosti.
- DOUGLAS: Víím. Vypadal jako člověk, ale choval se jako zvíře. A díval se na Ali jako na svaté zjevení. Měla z toho šok.
- DON SALVATORE: To má z toho svého soucitu. Válka dělá z lidí zrůdy. Znáte to přísloví: „Podáš prst a chce hned celou ruku?“ Mohlo by se jí to ošklivě vymstít. Ani tady ve městě není ještě zcela bezpečno. A to nemluvím o polích a lesích, kde se může stát cokoli. Všude plno zdivočelé chudiny, válečných zběhů, vrahů. To, že se vaše dcera pustila tak daleko z města, byla úplná ztřeštěnost. Neměl byste tolik pít, pane Douglasi.
- DOUGLAS: To mi říkáte vy?
- DON SALVATORE: Ó, v tom je přece obrovský rozdíl, já piju, abych se radoval. Kdežto vy pijete, abyste se opil a zapomněl na svět. I když nevím proč. Máte krásnou dcerku, jste relativně bohatý a úspěšný. A ničíte si mozkové buňky chlastem. Taková škoda. Tak geniální mozek!

DOUGLAS: Však vy dobře víte, proč! V podniku, ve kterém se nejvíc nadřu já, kterému jsem obětoval tolik svého úsilí a peněz a vlastně ho celý vymyslel, shrábnete největší zisky vy s tím... s tím německým fašistou!

DON SALVATORE: Chápu. Určitě vás mrzí, že jste přišel o nějaké ty investice v Americe a v Evropě, ale právě to svědčí o tom, do jaké míry jste potřeboval v celé této věci náš vklad. Kdybychom zde nebyli, byl by z vás teď už úplný žebrák. To byste nepřišel jen o něco, ale rovnou o všechno. A jestli máte osobně něco proti mně nebo panu Stockovi, mohl jste si koneckonců vybrat jiné obchodní partnery.

DOUGLAS: Dobře víte, že to není pravda. Měli jste mě v hrsti. Vydírání se tomu říká! Podvod! Podraz!

DON SALVATORE: Promiňte, pane Douglasi, nemám rád, když na mě někdo křičí. Už od dětství. Na mého otce jednou křičel jeden jeho bývalý přítel a taťka z toho ohluchnul. Přítel záhy, přirozenou smrtí přirozeně, zemřel, víte?

DOUGLAS: Vy...!

(Přibíhá Herr Stock. Vleče za ruce dvě prostitutky.)

HERR STOCK: Tak děvčátka, obveselíme zde přítomné pány! Rozběh! *(Rozběhne se s prostitutkami a všichni tři vrazí hlavy do velkého dortu.)*

DON SALVATORE: Ale pane kolego, taková krása!

HERR STOCK: No co, stejně se to nesní. Kurvičky, nabídněte si. Nebo to nakonec budeme muset vyhodit.

DON SALVATORE: Ale pozor na linii, kočičky! Pane Stocku, kde jste sehnal tyhle skvosty? V tomhle městě snad ne?

HERR STOCK: Tohle řemeslo člověka slušně uživí i v zemi, kde ženy i muži vypadají úplně stejně. A to vychrtle.

DON SALVATORE: To se vám povedlo, pane kolego.

HERR STOCK: Pane Salvatore, tato překrásná blondýnka o sobě tvrdí, že ji nesmírně přitahují italské typy mužů.

DON SALVATORE: Skutečně? Ale to mě velice těší. Ne každá žena je tak uznalá k našim kvalitám.

HERR STOCK: Pro pana Douglase tady bohužel nic nemám, ale koukám, že je mu to už stejně jedno.

DON SALVATORE: Oh, velký mozek hájá jako malé bambino. Není to rozkošné, pusinko? A jak ti vlastně říkají?

1. PROSTITUTKA: Někteří mi říkají feno. Ale to jsou ti míň uznalí. Ti víc uznalí mi říkají všelijak jinak. Všelijakými jinými jmény. Svě jméno si já nepamatuju. Ta noc byla příliš dlouhá.

DON SALVATORE: Ale, ale, mluví jako kniha. Budu ti tedy říkat má intelektuálko. Utři se a pojď ke mě! Všechen krém s tebe neslížu. Na to už jsem dost přečpaný.

HERR STOCK: Mě tvoje jméno nezajímá. Svleč se! Pane kolego, vy toho moc namluvíte. Radši předved'te, jestli jste v činech stejně silný jako ve slovech.

(1. prostitutka se otře ubrouskem. Z obličeje si tím odtrhne kusy kůže a začne z několika míst krváčet. Sundá si paruku ze skalpované hlavy a otírá si ji. 2. prostitutka se svléká. Nejdřív šaty. Potom spodní prádlo. Pak si strhne řasy, paruku, obočí, strhne si prsa a vytrhne si klín. Všude spousta krve. Don Salvatore a Herr Stock strnou hrůzou.)

2. PROSTITUTKA: Bude to stačit takhle, nebo se mám svléct ještě víc?

1. PROSTITUTKA: Už jsem utřená, baby. Máš to rád s dlouhou předehrou, nebo jdeme přímo na věc?

DON SALVATORE *(jim podává peníze)*: Tady, tady... Vemte si peníze a běžte!

1. PROSTITUTKA: Nechceme peníze, které bychom si poctivě nevydělalý.

2 PROSTITUTKA: Pojď ke mně, drahoušku. Jmenuju se Sněť.

1. PROSTITUTKA: A já jsem tuším Pomsta.

DON SALVATORE: Podívejme, vzpomněla si!

1. PROSTITUTKA: Vzpomněla.

(Prostitutky obejmou své zákazníky. Oba ječí hrůzou. Douglas se s výkřikem probudí. Don Salvatore a Herr Stock laškují s prostitutkami, které teď vypadají zcela normálně. Jeho společníci se zarazí.)

DOUGLAS: Promiňte. *(Douglas se rozpačitě zvedne a odejde. Don Salvatore a Herr Stock za ním hledí.)*

DON SALVATORE: Náš drahý mozek mi poslední dobou dělá starosti.

HERR STOCK: Jen klid. Je pod stálým dohledem.

DON SALVATORE: Doufám, že se nepokusí provést nějakou hloupost. A ještě druhou punčošku, pusinko! Táák. Vždycky jsem měl slabost pro černé spodní prádlo.

HERR STOCK *(zamumlá)*: Taliáni!

A měsíc odvrátil svou tvář

(Noc. Dva mrtví vojáci, jeden raněný a Belial.)

BELIAL:

Bratříčku! Bratříčku v noci! Volám tě už věčnost. Tvůj hlas se mi někam ztratil. Bratříčku! Volal jsem na měsíc, ale nevyslyšel jsi mě. Kam jsi odběhl. Pročs mě opustil a nechal krutému dni? Stesk mi nedá žít. Den mi nedá žít. Co utichly výbuchy bomb a hudba výstřelů, jsou noci tak mučivě krátké. A všude plno psů, co ženou se mi v patách. Snad mohu mít naději, že aspoň ty mě uslyšíš. *(Vojákovi.)* Neviděl jsi mého bratra? Neslyšel jsi mého bratra? Nepotkal jsi mého bratra? Pak zemři! *(Belial vyje. Výstřely.)* Jen směle vpřed, prašiví psi! Dnešní noc je už jen krátká. I v ní je ale pánem vlk. *(Belial uteče.)*

8.

Já mám hlad. Proč ty máš obě ruce?

(Velitelství mírových sil. Plukovník. Sedí za svým stolem. Telefonuje.)

PLUKOVNÍK: Ale ne. To víš, že se mi nic nemůže stát. Je tady klid. V televizi přehánějí. Lidi jsou s námi spokojeni. Přinesli jsme jim přece mír. Dostanou najíst, rozdáváme jim deky, spací pytle, stany. Jsou jenom trochu nevděční. Staráme se o ně a oni jen remcají. Nic víc. Ne. Ne. Nikde se tady už nestřílí. Ano, chválabohu. Co děti? Už spí? Jak jim jde škola? Jsi milá. Nevím, jak dlouho tady ještě budu, ale měl bych co nevidět dostat dovolenou. Jo, poslat bys mi něco mohla. Nějaké ty cigarety. Však víš, jaké mám rád. Ano, já vím. Neměl bych kouřit.

(Venku neklid. Dovnitř vběhne Poručík.)

PORUČÍK: Pane plukovníku...

PLUKOVNÍK *(ho utiší pohybem ruky)*: Promiň, musím končit. Ne, nic vážného. Nějaká zpráva.

PORUČÍK: Pane plukovníku...

PLUKOVNÍK: Přinesl ji poručík. Znáš ho. Je od nás. *(Směje se.)* No jo, to je on. Tak pa a pozdravuj děti. A každému pusu. Pa. *(Položí sluchátko.)* Co se děje?

PORUČÍK: Pane plukovníku, blíží se k nám dav lidí. Chtějí jídlo.

PLUKOVNÍK: Víte, že nemáme. Konvoj s potravinami přijede možná zítra.

PORUČÍK: To jsem jim řekl. Ale oni prý chtějí jíst hned. Prý jim hladem umírají děti.

PLUKOVNÍK: Dáváme jim přece jídla dost, ne?

PORUČÍK: To ano.

PLUKOVNÍK: Tak zesilte strážu u brány a oddílu vyhlase pohotovost. Kdyby se to nedalo zvládnout, střílejte do vzduchu, a pak, pokud to jinak nepůjde... Rozumíte mi?

PORUČÍK: Rozumím. Dovolte mi odejít.

PLUKOVNÍK: Běžte.

(Poručík odchází. Mine přicházejícího Douglase.)

DOUGLAS: Co se vám to tady děje, plukovníku?

PLUKOVNÍK: Á, pan Douglas. Takové malé lokální nepokoje. Posad'te se. Whisky?

DOUGLAS: Samozřejmě. Jako vždycky. Ti lidé nevypadají dobře. Učiněné přízraky. Oči jako vlci. Vyhublí.

PLUKOVNÍK: Bude trvat ještě dlouho, než se země uvede do normálního stavu. Co potřebujete?

DOUGLAS: Na ropovodu máme problémy. Zdivočelá chátka. Vojáci, které jste nám dal, na to nestačí. Mám teď akorát pár zraněných dělníků.

PLUKOVNÍK: Momentálně vám nemůžu pomoci. Sám to vidíte. Nějaké ty posily nám přijdou snad zítra. Příštím konvojem.

(Hluk venku. Několik výstřelů do vzduchu. Dav se poněkud ztiší.)

DOUGLAS: Víte, že vám nezůstaneme nic dlužni.

PLUKOVNÍK: Jídla máte dost?

DOUGLAS: Zatím ano. Ale pošlete nám nějaké se svými vojáky. Bude se hodit. Zdejší strava je příšerná. Však víte sám.

(Hluk se zase rychle zesiluje. Náhle je prudce uťat. Dovnitř vpadne Poručík.)

PORUČÍK: Pane plukovníku! Chce s vámi mluvit nějaký muž.

PLUKOVNÍK: Měl jste jim všem říct, že tady nejsem.

PORUČÍK: Měl byste ho vyslechnout. Ví, že jste tady. Jakmile vstoupil mezi lidi, všichni hned zmlkli a sklopili oči. Jako psi. Mí muži taky.

PLUKOVNÍK: No tak dobře. Přiveďte ho!

(Poručík odběhne.)

PLUKOVNÍK: No tak to vidíte, pane Douglasi. Člověk tady nemá chvilku klidu.

DOUGLAS: Nu což. Chátra má hlad, to se nedá nic dělat.

(Poručík se vrátí a přivede dlouhým rozedraným pláštěm zahaleného muže. Není mu vidět do obličeje.)

DOUGLAS: No, omluvte mě, musím běžet.

PLUKOVNÍK: Samozřejmě. Zase se někdy ukažte.

DOUGLAS: Mějte se. *(Odejde.)*

(Plukovník se posadí za stůl. Muž stojí proti němu.)

PLUKOVNÍK: Člověče, nechcete si odložit?

BELIAL: Ne. Světlo mi nedělá dobře. Nejsem na ně zvyklý.

PLUKOVNÍK: Tak spust'te! Co chcete?

BELIAL: Chci jíst.

PLUKOVNÍK: Jídlo bohužel nemáme, to už vám snad tady poručík řekl? Pro vás, ani pro ty přede dveřmi. Konvoj přijede až zítra.

BELIAL: Já chci jíst teď. Chci žrát!

PLUKOVNÍK: Neřvěte mi tady! Mám vás snad nakrmit svou rukou, nebo nohou?

BELIAL: Proč ne? Záleží vám přece na nás? Záleží vám přece na mě? Nechcete přece, abychom umírali hlady? Tak mi dejte nažrat! Když už nemůžu jíst.

PLUKOVNÍK: Měli byste být vděční, že jsme vůbec tady a že ty vaše horké hlavy od sebe oddělujeme. Dávno byste si už skočili po krku jako vlci.

BELIAL: Ó, ano!

PLUKOVNÍK: Poručíku, vyved'te toho blázna!

(Poručík se nepohne.)

BELIAL: Vzali jste mi noc. A den je smrt. Má matka je válka. Nestojím o váš Mír. Hlad je král. Král psů. Král psů je vlk. A to jsem já. Váš východ slunce přišel příliš pozdě, nemyslíte? Zpěv kulometů a hudba výbuchů mi proudí krví. Hlavou mi řve: vem si to, na co máš chuť. Jsi vlk, tak trhej a vyj! Jakou máte odpověď pro ten křik?

PLUKOVNÍK: Žádnou.

BELIAL: Pak vyslyším ten hlas. *(Vrhne se na Plukovníka. Ukousne mu ruku. Poručík bezradně stojí.)* Tohle mi postačí. Vřelé díky. *(Odejde i s Plukovníkovou rukou.)*

(Plukovník se po chvíli vyškrábe zpoza svého stolu.)

PLUKOVNÍK *(mává svým pahýlem, z něhož stříká krev)* No tak, poručíku! Pomozte! *(Svalí se zpět.)*

Eine kleine Nachtmusik*(Jeskyně, snad sklep. Uprostřed Belial.)*

BELIAL: Zmlkl křik světa, už týdny je klid. A já tolik chtěl bych zase ho rozeznít. Chci slyšet nářek hladových fen. Chci slyšet bázlivé bečení ovcí v mém ze všech sil sevřeném chřtánu. Chci cítit jejich teplou krev, jak zalévá mi krk a promáčí mou srst. Chci rozedřít své tělo ostnatým drátem. Chci zpívat duet se svrženou pumou. Chci tančit za dunění děl. Já nemám rád den. Mým dnem je noc. Noc dlouhá, bez svítání.

(Zjeví se 1.vlk.)

1. VLK: Mě zplodila noc a s nocí jsem žil,
noc je má matka, noc je můj cíl.

BELIAL: Den z nás dělá lovnou zvěř. Den stokrát delší než kratičká noc. Zkoušel jsem jíst, ale umím jen žrát. Chutná mi krev.

(Zjeví se 2.vlk.)

1. a 2. VLK: Chutná mi krev, neumím jíst.
Noc byla dlouhá snad tisíce let.
Mě zplodila noc a s nocí jsem žil,
noc je má matka, noc je můj cíl.

BELIAL: Žádají od nás, abychom byli opět lidmi!

(Odněkud se vynoří 3. a 4. vlk.)

VŠICHNI VLCI: Žádají od nás, abychom byli zase lidmi!
Mě zplodila noc a s nocí jsem žil,
noc je má matka, noc je můj cíl.

ANDĚL MILOSRDENSTVÍ: Nebozí! Zmučení! Váš nářek mi rve uši a ve dvě půlí srdce. Vaše duše jsou k smrti ztrápené a neštěstí kolem vás je příliš mnoho.

BELIAL *(padne na kolena)*: Ó, požehnaný anděli! Ó, překrásný anděli! Já, nehodný tvého pohledu, klesám před tebou na kolena zasažen tvou čarovnou nádherou. Můj den jsi ty! Ať noc už nikdy nepřijde, jestliže zůstaneš a já ve tvé blízkosti usmířen se světem zemřu.

ANDĚL MILOSRDENSTVÍ: Zmučený, chtěl bych ti rozumět. Jsem anděl a mým domovem jsou nebesa. Peklo je mi cizí. Nepoznal jsem jeho strašná muka. Ale můj žal nad vaším neštěstím je nekonečný. Jak rád bych ti pomohl. Pomohl tvé ztrápené duši. Vezmi zavděk tímto.

BELIAL: Co je to?

ANDĚL MILOSRDENSTVÍ: Dolary.

BELIAL: Dolary?

ANDĚL MILOSRDENSTVÍ: Ale mám i eura.

BELIAL: Požehnaný! V tvé ruce se i hrouda hlíny ve zlato promění.

ANDĚL MILOSRDENSTVÍ: A teď buď šťasten! Musím jít! Už jinde na mě čekají! *(Odejde.)*

BELIAL: Neodcházej, překrásný Anděli! Jsi jediný slunce, na které mohu pohlédnout! V mou duši se tvým odchodem zas vrátila temná noc.

VLCI:

Žádají od nás, abychom byli opět lidmi!
Mě zplodila noc a s nocí jsem žil,
noc je má matka, noc je můj cíl.

10.

Krajina s troskami

(Vběhne Kurt.)

KURT: Alexis, kde jsi? Ukaž se mi! Alexis! Stmívá se, musíme se vrátit. Ali, nezlob.

ALEXIS: Neříkej mi Ali! Tak mi říká můj otec.

KURT: Promiň. Pojď dolů.

ALEXIS: Nepůjdu. Je tady překrásný výhled. Pojď ty nahoru.

(Kurt jde k ní nahoru.)

ALEXIS: Podívej, jak je tady krásně. Nádherný krvavý západ slunce. Nádherná země.

KURT: Ještě trochu v troskách, ne?

ALEXIS: Hlupáku!

KURT: Já to tak nemyslel, Ali.

ALEXIS: Neříkej mi Ali!

KURT: Promiň, to proto, že jsem často s tvým otcem. Pořád mluví jenom o tobě.

ALEXIS: Kdyby sis nevymýšlel! Můj otec nemá v hlavě nic jiného než plány, jak až do morku vysát tuhle překrásnou zemi. Nic jiného než peníze ho nezajímá. A tebe taky ne, abys věděl.

KURT: To není pravda!

ALEXIS: Dokaž to.

(Kurt ji obejmě a povalí na zem.)

KURT: Alexis, můžu se tě na něco zeptat?

ALEXIS: Můžeš cokoli.

KURT: Je to pravda, že byl Stock tvým milencem?

ALEXIS: Ne.

KURT: A ten Ital?

ALEXIS: Ne.

KURT: A je pravda, že jsi spala s nějakými válečnými mrzáky?

ALEXIS: Ty věříš těmhle hnusným pomluvám?! A to říkáš, že mě miluješ? Copak si myslíš, že já chci muže, který bude věřit kdejakému blábolu? Který nebude věřit mně? Nikdy jsem nic takového neudělala!

KURT: Alexis, věřím ti. Nehádejme se.

ALEXIS: Jste všichni stejní! Nemáte nic jiného na práci, než vydřít z téhle země, co se dá, a vymýšlet ubohé přisprostlé pomluvy. Můj otec, to zatracené prase Stock, ten Ital, ty, Frank - jeden jako druhý!

KURT: Kdo je Frank?

ALEXIS: Sotva člověk projeví skutečné milosrdenství, soucit s lidským neštěstím, už se to kolem něj zahemží idiotskými pomluvami. Máš zatemněný mozek těmi svými dolary, nebo librami, nebo co to tam vlastně v tom Německu máte. Víš vůbec, kolik tady každý den umírá lidí hladem? Víš, kolik malých dětí?

KURT: Nevím, ale určitě dost.

ALEXIS: Dost? Dost? Jak můžeš něco takového vůbec říct?! Lidi, to přece nejsou brambory! To nejsou pomeranče z nějaké té vaší strasse nebo platzu. Nedají se vážit na kila...

KURT: Já jsem je přece nevážil na kila!

ALEXIS: Ale řekl jsi dost! To je totéž! Pracuješ tady, vyděláváš si své libry...

KURT: Eura.

ALEXIS: Cyniku! Hlavně ty tvoje eura! Tváříš se, že někomu neseš civilizovaný způsob života, lidství, skutečné lidství, nový, lepší svět, a přitom ti jde jenom o ty tvoje peníze. A na to, co je kolem tebe, se díváš skrz prsty!

KURT: Alexis, prosím, nehádejme se. Tolik jsem se na ten výlet těšil.

ALEXIS: Chtěla bych tady zůstat. Chtěla bych tu žít. Tady bych byla určitě užitečná. Mohla bych třeba učit. Mám přece Harvard. Kurte, zůstaň tady se mnou.

KURT: Tady? Já?

ALEXIS: To jsem si mohla myslet!

KURT: Ali...

ALEXIS: Neříkej mi Ali!

KURT: Promiň. Ale chápej, to, co tady dělám, přece není jenom kvůli penězům. Plat tady mám větší než doma, ale my to tady přece dáváme zase všechno dohromady. Tahle země to přece potřebuje. Dokud zase nezačne fungovat průmysl, dokud lidé nebudou mít kde bydlet, dokud se nebudou mít kde léčit, dokud jim zase nezačnou plodit pole, nebudou se mít líp. Stavíme tady přece i ropovod. Víš kolik žíznivých motorů po celém světě můžeme nasytit? Od Tokia po Londýn. Od New Yorku po San Francisko. Miliardy aut čekají, až také odtud konečně, hladce poteče šťáva pod jejich písky, do jejich nádrží. Možná se ti to bude zdát směšné, ale já tomu všemu, co říká tvůj otec a ostatní, já tomu věřím. Opravdu jim neseme budoucnost. Nemyslíme to s nimi zle. Naše společnost je sice vázána na peníze, někdy až příliš, ale určitě nejsou rozhodující. Nejsou to hlavní. Hlavní je přece něco úplně jiného.

ALEXIS: Tos řekl moc pěkně. Promiň, nechtěla jsem být zlá. Já se jen na to utrpení už prostě nemůžu dívat. Já tě, Kurte, miluju. Promiň, že ti to tak říkám...

KURT: To nevadí. Jsem moc rád, žes to řekla.

ALEXIS: I ty mě miluješ?

KURT: Ano.

ALEXIS: Moc?

KURT: Moc.

ALEXIS: Pojd' ke mně. *(Jde k němu.)*
(Obejmou se. Objeví se rozedraný muž. Alexis si ho povšimne. Odstrčí Kurta.)

ALEXIS: Haló, pojd'te sem!

KURT: Ali...

ALEXIS: Neříkej mi Ali!

KURT: Měli bychom se vrátit. Stmívá se.

ALEXIS: Nebojte se! Musím vám říct, jak strašně je mi vás líto. Opravdu. Vy jste o mně asi ještě neslyšel, že? Jste z nedaleké vesnice? Leží vaše vesnice tímhle směrem? Tam mě znají. Znáte mě odtamtud?

KURT: Alexis, nech ho na pokoji!
(Muž ukazuje, že chce něco k jídlu.)

ALEXIS: Kurte, dej mi naši svačinu! Tu máte, vemte si! Víte, já vás chápu! Vemte si to! To jsou peníze! Za to si můžete koupit spoustu věcí. Další jídlo, šaty, co budete chtít.
(Muž ukáže na zlatý prsten Alexis.)

ALEXIS: To je prsten. Je zlatý. Víte co, vemte si ho. Já vám ho dám. *(Dá mu prsten.)*

KURT: Hele, to už by ti snad mohlo stačit!

ALEXIS: Mlč, Kurte! Ničemu nerozumíš!
(Muž ukáže na její náušnice.)

ALEXIS: Náušnice chcete taky? Budete nejbohatší muž v zemi. Tu máte, jsem stejně příliš bohatá. Vy je potřebujete víc než já. *(Dá mu náušnice.)*
(Muž k ní přistoupí a strhne jí z krku zlatý řetízek.)

KURT: Chlape, já tě...
(Muž se ožene holí a roztrhne Kurtovi lebku.)

ALEXIS: Dám vám, co chcete. Jsem bohatá. Můžete mít, co budete chtít. Tady... Tady máte další peníze. Všechny, co mám.
(Peníze padnou na zem. Muž Alexis roztrhne košili. Alexis ho kopne mezi nohy. Muž ji pustí a ona se skutálí dolů k díře ve svahu. Z díry vyleze Belial. Muž zděšeně uteče.)

BELIAL: Vítám tě ve své díře, Anděli! Překrásný Anděli! Ve vlčí díře. Není to tak dávno, co jsme se viděli. Tenkrát tvou tvář rozvlnil pobavený úsměv. Dnes se směju já. Protože tohle je můj úsměv. Úsměv vlka.

ALEXIS: Nesmála jsem se. Nesměju se utrpení druhých. Co vlastně chcete?

BELIAL: Ó, utrpení druhých! Co ty chceš? Přišel sis prohlédnout západ Slunce? Je krvavý. Jsi tam, kde já jsem doma. Ve vlčí noře. Už jsem ti to přece říkal.

ALEXIS: Nejste vlk. Jste člověk.

BELIAL: Člověk? Tohle slovo jsem už dlouho neslyšel. Já jsem vlk. Vlk, který přes den číhá ve své díře. Vychází ven za soumraku. Hladový. A smrt mu voní. Někteří si myslí, že den je život, Anděli. Ale den je smrt. Mým dnem je noc! Mým králem hlad! Hlad je vlk!

ALEXIS: Jste blázen!

BELIAL: Cokoli řekneš, Anděli, stane se hudbou. Ale já nežiju. Můj den skončil. Není tomu ani tak dlouho. Chtějí mě zabít. Vymazat ze světa a tvářit se, jako bych nikdy nebyl. Chtěl bych se naučit žít za dne, ale je to nad mé síly. Nechtějí mi to dovolit.

ALEXIS: Kdo?

BELIAL: Ti, co mi vzali můj den. Mou noc. Můj život. Mé umírání. Můj nárek raněných. Mé granáty, bomby, tanky. Mou válku.

ALEXIS: Chcete peníze? Dolary?

BELIAL: Já chci tebe, Anděli. Peníze mi nejsou k ničemu. *(Ukáže na Kurta.)* Třeba je on potřebuje víc než já.

ALEXIS: Ach, Kurt, málem bych na něj zapomněla. Kdepak. On je nepotřebuje. Vydělá si u mého otce dost. Je stavební inženýr. Chápete? Takové normální přízemní povolání.

BELIAL: Kurt právě chladne.

ALEXIS: Prosím? *(Jde ke Kurtovi.)* Proboha! On je mrtvý! Pomozte mi přece!

BELIAL: Já? Já mám rád čerstvé maso. Neživím se zdechlinami, překrásný Anděli. Mrtvého nech mrtvým a zůstaň se mnou. V tobě je můj život. V tobě je má smrt. S tebou se cítím silným. Nejsem sám. Noc je naše matka. Noc je náš cíl.

(S křikem se přiřítí tři rozedraní muži s holemi. Belial se vrhne proti nim. Po krátkém boji je zardousí. Vztyčí se nad mrtvými těly s tlamou od krve.)

BELIAL: Tohle je má tvář, Anděli.

(Alexis jde k němu. Chce ho políbit.)

BELIAL: Ne, to nesmíš! V mých ústech je jed!

11.

Z dávných dob vypráví se příběh

o černém vlku a bílé feně.

Nikdo nevěděl, odkud přišli.

Zjevili se náhle a hnali se krajem jako smršť,
ponechavše po sobě mnoho smrti a utrpení.

Povídalo se, že fena byla dříve psem ovčáků,
a že jedné noci, když vlci přepadli stádo,

vrhla se po hrdle svého pána,

jemuž byla až doposud oddána, a zardousila ho.

Od té doby rozsévala krajem hrůzu
po boku obrovského černého vlka.

Když se lovcům a psům jednoho dne

podařilo oba zahnat do díry,

z níž pro ně nebylo úniku, a lovci

u ní naskládali velkou hromadu dříví

chtějící oba upálit nebo vykourit,

fena kňučíc a vrtíc svým ocasem vyšla lovcům vstříc.

Ke všem se chovala nadmíru přátelsky

a nechala si se zjevnou radostí nasadit obojek.

Obrovský vlk pak skrz plameny vyrazil k útoku

a poté, co byl třemi oštěpy zabit,

fena společně s ostatními psy

jeho mrtvé tělo roznesla v zubech.

12.

Ty mně, já tobě

(Hotelové apartmá. Douglas. Kouří. Před sebou láhev whisky. Upřeně hledí na telefon. Vstoupí Herr Stock.)

- HERR STOCK: Pane Douglasi, já vás chápu. Pane Douglasi, takové věci se stávají a vaše dcera si o to svými toulkami koledovala.
- DOUGLAS: Dejte mi pokoj.
- HERR STOCK: Přišel jsem vám říct, že je nám to všem moc líto. Všichni společně s vámi doufáme, že jde pouze o nějaké trapné nedorozumění a vaše dcera se v pořádku najde.
- DOUGLAS: Trapné nedorozumění?
- HERR STOCK: Ano. Vidím, že vás projevy mé dobré vůle a přátelství příliš nezajímají. Proto budu stručný. Jsem tady hlavně proto, abych vám připomněl vaše povinnosti. Byly zastaveny práce na ropovodu a všechny stavební práce tady ve městě, proč?
- DOUGLAS: Protože jsem je dal zastavit.
- HERR STOCK: Zbláznil jste se?
- DOUGLAS: Dokud se nenajde má dcera, odmítám s vámi cokoli mít. Drali jste ze mě kůži už dost dlouho, ale tohle... tohle jste přehnali.
- HERR STOCK: Nerozumím vám.
- DOUGLAS: Unesli jste mou dceru, syčáci!
- HERR STOCK: Nechápu, proč z toho obviňujete nás. Měl jste si ji sám lépe hlídat.
- DOUGLAS: Chcete snad popřít, že mám ve dne v noci v patách vaše lidi?
- HERR STOCK: To ne.
- DOUGLAS: Tak vidíte.
- HERR STOCK: Jste ožralý jako prase.
- DOUGLAS: Ožralý, to jsem. Ale já vás zničím, Stocku! To si pište! Já vás zničím!
- HERR STOCK: Opravdu?
- DOUGLAS: Unesli jste mi dceru, protože jste zjistili, že vím o vašich špinavých kšeftech!
- HERR STOCK: O čem víte?
- DOUGLAS: Nedělejte ze sebe svatouška! To se budou všichni divit, až se doví, že vy dva s tím vypaseným Italem jste za války, i přes vyhlášený zákaz, sem, do téhle země, tajně dodávali zbraně. A teď, po válce, chcete zbohatnout na opravě toho, co jste pomáhali ničit!
- HERR STOCK: To byste musel dokázat!
- DOUGLAS: Nemějte obavy. Materiálů mám obrovskou hromadu. Za tohle si posedíte hezky dlouho.
- HERR STOCK: Ve vašem vlastním zájmu vám to nedoporučuju.
- DOUGLAS: Vraťte mi dceru! Vraťte mi mých padesát procent podílu, a materiály jsou vaše.

HERR STOCK: S vaší dcerou nemáme nic společného.

DOUGLAS: Nechte ten telefon!

HERR STOCK: Musím si zavolat!

DOUGLAS: Čekám důležitý hovor! Co jsem ti řekl?!

HERR STOCK: Pusťte!

(Rvačka. Telefon zazvoní. Douglas se k němu vrhne.)

DOUGLAS: Douglas! Ali! Odkud voláš?! Kdes byla?! Cože? Nepřijedeš? A kde vlastně jsi? Východně od města? Řekni přesně kde? Pošlu pro tebe. Ty ses zbláznila! S kým? Jaké poslání, co to meleš?! Ale chápu tě. To víš, že tě chápu. Okamžitě přijed'! Ali! Ali! Proboha! Zbláznila se! Chce se prý navždy toulat pustinou. Chce tam zůstat? Prý navždy!

(Herr Stock odchází.)

Kam jdete?! My dva jsme spolu ještě neskončili! Jestli se zbláznila má dcera, pak já blázen určitě nejsem! Chci teď šedesát procent! Ty zbraně nejsou to jediné, co na vás mám!

13.

Anděl zalhal a zmizel na nebesích

(Vběhne Belial. Táhne za sebou potácející se Alexis.)

- BELIAL: Pospěš si, Anděli. Po mém boku musíš být jako vítr. I oni jsou rychlí. Musíš být rychlejší. Oni dělají hluk. Ty musíš být tiše. Když oni střelí, musíš se přikrčit k zemi, ani se nepohnout a pak zmizet jako duch. Když ti jdou po hrdle, zmiz, anebo je zab.
- ALEXIS: Copak proboha nevidíš, že už nemůžu?
- BELIAL: Tiše, Anděli. Jsou nám v patách. Hluk je smrt. Pojd', musíme dál.
- ALEXIS: Já nikam nejdu. Copak takhle se dá žít? Potloukat se po nocích. A bát se, že mě každou chvíli někdo zastřelí?!
- BELIAL: To je můj svět, Anděli. Každou vteřinu, kterou přežiju, odečíst z vrubu smrti. Myslel jsem, že ho znáš. Že v mém světě chceš být se mnou.
- ALEXIS: Bolí mě nohy.
- BELIAL: Ponesu tě.
- ALEXIS: Ne, chci si odpočinout.
- BELIAL: Cokoli budeš chtít, Anděli, ale teď musíme pryč.
- ALEXIS: Nikdy jsi mi nedal květinu. Nikdy jsi mě nepolíbil. Nikdy jsi mě nepohládl. Proč to neuděláš teď?
- BELIAL: Anděli, teď mluvíš jako fena. Nedělej to.
- ALEXIS: Proč nechceš žít jako ostatní lidi? Proč se musíš plahočit pustou krajinou? Proč se musíš živit zabíjením nevinných lidí?
- BELIAL: Psi a feny si zvyknou na ledacos. Zvyknou si na kus masa, který jim někdo jednou za čas hodí do prachu, a chtivě ho zhltnou s vděčným výrazem v očích. Zvyknou si na milosrdné pohlázení svých pánů a libostí při něm přivírají oči. Zvyknou si poslouchat toho, kdo jim dá pocítit svou sílu. Zvyknou si mít strach. Jejich král je hlad, stejně jako můj. Ale já jsem vlk. A já musím být nejsilnější. Nebýt jím znamená pro mě smrt.
- ALEXIS: Copak nevidíš, jak jsem nešťastná? Copak nevidíš, že válka už skončila? Že vraždění nemá smysl?
- BELIAL: Válka jsem já! Proč už nejsi tak krásný, Anděli? Udržuj svou krásu. Podobáš se teď spíš psu. Ale jsi Anděl. Anděl s vlkem v těle. Nejsi pes.
- ALEXIS: Nejsem Anděl. Jsem fena.
- BELIAL: Ne. Viděl jsem za dlouhé noci tisíce fen. Zabil jsem desítky fen. Byly jiné, než jsi ty. Nejsi fena. Takhle nemluv. Zabil bych tě.
- ALEXIS: Jde z tebe hrůza.
- BELIAL: Můj král je hlad. Hlad je vlk. Já jsem vlk. Ty se mě ale nemusíš bát.
- ALEXIS: Myslela jsem si vždycky, že se změníš. Že nemůžeš být tak zlý. Že nevydržíš žít věčně jako vlk. Můj otec je bohatý. Postaral by se o nás. Nebyl bys psem. Můj otec je vlivný muž. Já takhle žít nemůžu.

(Belial zpozorní.)

BELIAL: Ticho!

(Z dálky štěkot psů.)

BELIAL: Jsou nám v patách. Musíme jít.

ALEXIS: Nemůžu. Už dál nemůžu. Musím si odpočinout.

BELIAL: Zůstat tady znamená zemřít, Anděli.

ALEXIS: Běž sám. Já jsem Anděl. Zahalím se mlhou a žádný pes mě neuvidí. Čpavý dým, který vypustím, jim zastře čich. Běž sám.

BELIAL: Vrátím se pro tebe, Anděli. Svedu je z cesty a vrátím se.
(Odejde.)

(Alexis vstane a vyhlíží pronásledovatele. Vzadu se objeví voják.)

ALEXIS *(tiše volá)*: Haló! Pomozte! Odved'te mě odtud! Jsem americká občanka! Byla jsem unesena! Co civíte? Nevíte, co to znamená, když je někdo americký občan?

14.

Projdi se po mých zádech, králi

(Maškarní bál.)

DOUGLAS: Franku! Dokonalá práce, dokonalá! Dostali jsme je na lopatky. A za všechno vděčím jen tobě. Ukázali jsme těm dvěma nafoukaným Evropanům, zač je toho loket.

FRANK: Georgi, Salvatore se Stockem najednou někam zmizeli.

DOUGLAS: Určitě někde skřípou zuby, kvůli ztraceným podílům. Víš, že oni by tenhle nádherný ples nikdy neuspořádali? Držgrešle. Schopnost reprezentovat, to je to, co jim oběma chybí.

FRANK: Nelíbí se mi to. V hotelu, kde bydleli, o nich najednou nikdo nic neví. Ani v bance o nich prý jaktěživ neslyšeli. Georgi, bez jejich peněz se zatím ještě neobejdeš.

DOUGLAS: Však oni se někde objeví. Mám je přece v hrsti. Určitě jsem tě ještě nepředstavil své dceři.

FRANK: Ale ano, už ano.

DOUGLAS: Líbí se ti, co? V té záplavě válkou zubožených místních snobů je dnes přímo nádherná. Je sice potrhlá po matce, ale po tom posledním extempore, při kterém ji málem někde zastřelili, se už snad uklidnila. Definitivně, doufám. Byl by z vás moc hezký pár. Má krásná dcera a ty, schopný, mladý muž, který pro mě tolik dokázal.

FRANK: Georgi, může to být vážné.

DOUGLAS: S těmi černými dodávkami zbraní to byla skutečně trefa. A ty jejich překrásné daňové klíčky. Úniky. Tady chybí dort! Teď jsem na to přišel! Dort vítězství! Už ne ten odporný trpký dort ponížení. Přineste okamžitě dort! Takový, jaký mám rád!

FRANK: Moc piješ, Georgi.

DOUGLAS: Cože?! Já že moc piju?! To mi říkal ten tlustý Ital! Pořád mi říkal, že moc piju. A proč bych nepil? Mám důvod, ne?! Vydřel jsem ze svých obchodních partnerů šedesát procent, většinový podíl.

(Vstoupí Číšník.)

ČÍŠNÍK: Váš dort, pane.

DOUGLAS: Kde jste, sakra. Ten dort tady měl už dávno být?! Co si o sobě vůbec myslíte?! V téhle zatracené zemi ještě pořád není žádná disciplína.

ČÍŠNÍK: Pane, dort stál vedle v sále. Nabízeli si ostatní hosté.

DOUGLAS: Dneska platím všechno já! Dort bude u mě, chlape! Rozuměls?! Budeš s ním za mnou jezdit, kam se hnu! Rozuměls?!

ČÍŠNÍK: Ano, pane. Rozuměl.

FRANK: Omluv mě. Musím na vzduch. *(Odchází.)*

DOUGLAS: Franku, kam jdeš? Neodcházej! Ještě sis nenabídl dort! Odneste mu to, chlape! Ať si dá kousek parlamentu.

(Číšník odejde. Vstoupí Šašek.)

DOUGLAS: A to je mi podařená maska! Zakejkli něco, Šašku!
ŠAŠEK: A co byste si, prosím pěkně, konkrétně přál?
DOUGLAS: To je snad jedno! To, co máš nejlepšího ve svém repertoáru.
ŠAŠEK: No, kdysi, když byli u nás ještě králové, bylo velmi populární tohle. *(Metá kozelce.)* Teď, když jsou staří králové mrtví, protože uvolnili místo králům novým, díky kterým jsem já mohl zase obživnout, by mohlo zabrat tohle. *(Lehne si na zem.)* Přejděte po mých zádech, výsosti.

(Douglas přejde po jeho zádech. Šašek skučí.)

ŠAŠEK: Podařený kousek, není-liž pravda?
DOUGLAS: Opravdu podařený kousek. Tu máš kus dortu!
ŠAŠEK: Ponižené díky. *(Odejde.)*

(Vstoupí Alexis v družné zábavě s Prezidentem a Generálem.)

ALEXIS: ...a pak mi, pane prezidente, padl k nohám a ze samé vděčnosti mi je políbil.
GENERÁL: Ale mně jste předtím říkala, že před vámi poklekl a políbil vám ruku.
ALEXIS: Opravdu? Ne, ne, bylo to tak, jak říkám. Ruku mi políbil ten jednonohý. Tenhle malomocný mi padl k nohám a políbil mi je a já mu dala ještě další dva dolary.

(Prezident s Generálem se od Alexis poněkud odtáhnou.)

PREZIDENT: Náš lid je laskavý a dobrosrdečný. Ale raději nám povězte, co jste zažila při tom otřesném únosu. Muselo to být pro vás opravdu těžké.
DOUGLAS: Ali, pojd' k tatínkovi!
ALEXIS: Papá, už jsi zase opilý! A to, pánové, nevypil dřív ani kapku. Nechá v té vaší zemi zdraví. Takovou oběť vám můj otec přináší.
PREZIDENT: My si velice vážíme toho, co jste pro naši zem udělal, pane Douglasi.
DOUGLAS: Bodejt'.
ALEXIS: A to ještě není zdaleka všechno. Papá, řekni jakou srdečnost jsi projevil při přípravách tohoto plesu.
DOUGLAS: Ano, ano. Pánové, abych projevil dostatek uznání pro utrpení obyvatel této země, svolil jsem, aby od dvanácté hodiny, což je za chvíli, byl vpuštěn lid, samozřejmě také v maskách. Ať se taky jednou poměje, no ne?
GENERÁL: Pane Douglasi, není to trošku riskantní?
DOUGLAS: Pročpak?
ALEXIS: Ale pročpak, generále?
DOUGLAS: Ať i lid vidí, že my zahraniční investoři to s ním myslíme dobře. Pánové, dejte si taky kousek dortu. Neváhejte, nebo vám ho sní chudina.

(Přeběhne ječící žena v masce Carmen pronásledovaná mužem s nůžkami v masce bílého prince.)

DOUGLAS: Á, to se nám to pěkně rozjíždí! Pane prezidente, měl byste upozornit ministra vnitra, že by ho v této situaci lid rozhodně neměl spatřit. Kam jdete, generále?

GENERÁL: Musím se podívat po své ženě. Omluvte mě. *(Odejde.)*

DOUGLAS: Aha, tak ministr vnitra není jediný, na koho to přišlo.

ALEXIS: Papá, jsi nechutný!

DOUGLAS: Já že jsem nechutný! Pane prezidente, slyšel jste to? A kdopak to vlezl do postele celému mému pracovnímu týmu? Kdopak to spal s takovou chutí s válečnými mrzáky?

ALEXIS: Jsi hnusný! To sis všechno vymyslel!

PREZIDENT: Nesud'te ji tak přísně...

DOUGLAS: A co ten tvůj údajný únos?!

PREZIDENT: Údajný?

DOUGLAS: S nějakou troskou!

ALEXIS: To bylo přece v zájmu vyššího poslání! Ale to tobě samozřejmě nic neříká! Ty se hrabeš jen ve svých špinavých kšeftech!

DOUGLAS: A proč nedotáhla to své poslání do zdárného konce?! Ty moje spasitelko lidstva.

ALEXIS *(pláče)*: Protože to bylo nad mé síly. Papá, proč mi tak ubližuješ?

PREZIDENT: Děvenko, neplačte. Váš otec to jistě nemyslel tak. V hněvu se lecos snadno řekne, ale pak to člověka mrzí. Povězte mi radši něco o vašem panu bratranci, tom Bobbym. Nechystá se k nám investovat?

ALEXIS: Ne, ten zatím asi ne. Víte, má teď s Pamelou dítě. Hlupáček si ale myslí, že není jeho. Jako to dítě. Byl vždycky takový přemýšlivý. Takže má spoustu jiných problémů.

(Chvatně vstoupí Frank.)

DOUGLAS: Á, Franku, cože jsi tak upjatý?! Bav se přece!

FRANK: Georgi, Stock se Salvatorem už teď určitě nejsou v zemi.

DOUGLAS: Ať si jdou! Obejdu se bez nich.

FRANK: Hosté houfně opouštějí sál.

DOUGLAS: To nic, Franku. To jsou místní krysy. Bojí se lidu, kterému vládnou. Dostal jsi dort?

FRANK: Ne.

DOUGLAS: Zatracený chlap! Měl ti ho dát! Poslal jsem ho za tebou.

(V sále zmlkne hudba. Vstoupí Číšník s kusem dortu.)

ČÍŠNÍK: Pane...

DOUGLAS: Kde se couráš, mizero?! Tady Frankovi jsi měl dát dort! Co jsi tak bledý? Co zas máš?

ČÍŠNÍK: Pane, na ples vnikly davy chudiny.

DOUGLAS: Mají masky?

ČÍŠNÍK: Pane, omluvte mě, já... *(Uteče.)*

DOUGLAS: Mají masky?! Zblbnul. Dočista zblbnul. Franku! (*Frank mezitím taky někam zmizel.*)

(*Vstoupí ministr vnitra. Za ním po chvíli Carmen. Oba se upravují.*)

MINISTR VNITRA: Co je?! Co se děje?! Proč nehraje hudba?

DOUGLAS: Pan ministr! Co by se dělo? Nic se neděje. Všechno v pořádku, pane ministře?

MINISTR VNITRA: Pane prezidente?

PREZIDENT: Raději pojďme.

DOUGLAS: Pane prezidente! Přece byste mě neopustili. Právě teď, když je zábava v plném proudu.

(*Ministr vnitra a Prezident chtějí odejít, ale jsou zatlačeni zpět zástupem válečných mrzáků, válečných mrtvol, vychrtlých žen s mrtvými dětmi apod.*)

PREZIDENT: Povolejte mou ochranu.

MINISTR VNITRA: Moc se omlouvám, ale nemám u sebe vysílačku.

PREZIDENT: Jak to, že nemáte u sebe vysílačku?!

MINISTR VNITRA: Někam se mi...

PREZIDENT: Pane Douglasi, zaručoval jste nám bezpečnost.

MINISTR VNITRA (*Carmen*): Dámo, nemáte u sebe mou vysílačku?

PREZIDENT: Panebože! To mám ale vládní kabinet!

DOUGLAS: Snad byste se nebáli svých poddaných! Vždyť jsou nadmíru ukáznění. Podívejte, přišli dokonce i v maskách. Sice trošku jednotvárných, ale to nevadí. Jen směle dál, přátelé!

(*Chudina vyjeveně hledí na obrovský dort.*)

DOUGLAS: A do tance! Hudbo hraj! Sólo pro mě! Zatančím si s nejpodařenější maskou válečné vdovy!

(*Tančí s jednou z žen.*)

PREZIDENT: Zešílel.

DOUGLAS: A teď ty, vozíčkáři! A teď ty berličkáři! Bavte se! Tančete! Tento ples je pro vás pro všechny!

(*Tanečníci vysílením odpadají. Jen Douglas stále tančí s novými a novými partnery.*)

ALEXIS: Mí drazí, nabídněte si. Všechno, co zde vidíte, je tady teď pro vás. A tančete! Tančete! Zapomeňte na svůj krušný život.

(*Vstoupí Belial, oblečen do noblesního obleku, ovšem těsného, místy zakrváceného. Chudina se bázně rozestoupí.*)

DOUGLAS: A do kola vstoupila nádherná maska krvelačného vlkodlaka! Tak jen do kola! Do kola! (*Tančí s Belialem.*)

(*Belial ho odstrčí. Douglas padne mezi mrzáky.*)

DOUGLAS: Zatracený chlape!

BELIAL: Anděli, přišel jsem za tebou. Jsi dnes krásnější než kdy jindy.

ALEXIS: Papá, nepřibližuj se k němu! Má na sobě Frankův oblek.

BELIAL: Potkal jsem venku psa. Měl na sobě tohle. Vzal jsem si to. Jednou jsi po mně chtěl, abych takhle vypadal, Anděli. Kam jsi mi zmizel? Báł jsem se o tebe. A ty jsi zatím vězněm mezi psy. Proč jsi mě nechal výt se smutkem na měsíc?

(Ministr vnitra opatrně šmátrá po kapsách.)

PREZIDENT *(šeptá)*: Pane ministře, neukvapte se. Vypadá dost hroživě.

MINISTR VNITRA: Klid, pane prezidente, někde jsem tady měl pistoli. *(Carmen.)* Dámo, nemáte můj revolver?

CARMEN: Mám! Tady je! *(Podá mu ho.)*

(Belial zpozoruje zbraň a vrhne se na Ministra. Zardousí ho. Ostatní hosté zděšeně přeběhnou na druhou stranu místnosti. Revolver padne Alexis k nohám.)

BELIAL: Anděli, ochutnej jeho krev. Je pro tebe. Pamatuješ? Spolu jsme chlemtali krev psů a fen. Spolu jsme se hnali pláněmi. Rychlejší než vítr, jen hvězdy naši svědkové. To všechno ti teď zase vrátím. Jsi stvořen pro mě.

ALEXIS: Nic jsi nepochopil.

BELIAL: Anděli...

ALEXIS: Nic jsi nepochopil. Chci chlemtat jeho krev! *(Ukáže na Prezidenta.)*

BELIAL: Už tě zase poznávám, Anděli.

PREZIDENT: Ale, slečno Douglasová, proč právě mou? Já si své krve vážím.

BELIAL: Štěkuj si, vrč, braň se, kolik chceš. Anděl si tě žádá.

(Alexis Beliala střelí do zad. Belial se svalí.)

DOUGLAS: Dítě!

(Alexis se rozvzlyká. Douglas ji obejmě.)

PREZIDENT: Opravdu husarský kousek, slečno Douglasová. Vy ho znáte? Tedy, znala jste ho?

ALEXIS: Ne.

PREZIDENT: Ale zdálo se, že je k vám poněkud důvěrný.

ALEXIS: Ne, neznala jsem ho. Vůbec nevím, kdo to je. Nejspíš nějaký zplozenec té zatracené války.

DOUGLAS: Proč by ho měla moje dcera znát, pane prezidente? Za anděla ji tady považuje kdekdo.

PREZIDENT: Ano, samozřejmě.

(Mezitím chudina tiše obklopila mrtvého Beliala.)

Měli bychom odtud.

(Ozve se rachot kácející se budovy. Douglas jde k oknu. Zbledne. Ztrnule se vrátí zpět.)

PREZIDENT: Neslyšel jste něco?

DOUGLAS: Ne.

PREZIDENT: Zdálo se, jako by se zatřásla země.

DOUGLAS: Myslíte?

PREZIDENT: Jako by se zřítíla nějaká budova.

CARMEN: Pane prezidente, zřítíla se nemocnice.

DOUGLAS: Naše nemocnice? To je přece nesmysl, dámo! Žádná stavba, kterou stavíme nebo opravujeme pomocí nejmodernějších technologií, se nemůže jen tak zřítit.

PREZIDENT: Ta nemocnice, co jsme ji před čtrnácti dny slavnostně otevřeli a je teď plná raněných a nemocných? Chcete říct, že byla plná raněných a nemocných?

DOUGLAS: Ne tak nahlas!

ALEXIS: Papá, chceš říct, žeš těm chudákům postavil nemocnici, která se zřítíla a pohřbila stovky lidí?

DOUGLAS: Ne tak nahlas!

ALEXIS: Jak jsi to jenom mohl udělat?

DOUGLAS: To je jejich práce! Těch dvou zatracených mizerů! Teď už to všechno chápu. Nechali mě tady, protože věděli, že se něco stane. Dám je hledat Interpolem. Pane prezidente, dejte je hledat Interpolem. Vinni jsou Salvatore se Stockem! A jestli si vy, prezidente, myslíte, že mě poženete k odpovědnosti, pak vás zničím.

PREZIDENT: Měli bychom odtud zmizet.

DOUGLAS: Vrazil jsem i do vás spoustu peněz.

PREZIDENT: Mlčte a poslouvejte, co vám říkám. Rychle pryč.
(Venku neklid. Oknem dovnitř vletí kámen. Zástup chudiny se dá do pohybu. Pomalu obkličují Prezidenta a Douglase.)

DOUGLAS: Nechte mě! Barbaři! Chátro! Postavil jsem vám spoustu jiných užitečných věcí!

PREZIDENT: Opovažte se mě dotknout! Jsem váš prezident!
(Dav oba zcela obklopí a rozsápe na kusy.)

ALEXIS: Papá. Papá! *(Vystřelí poslední náboje z revolveru do chudiny.)*
(Dva muži se svalí mrtví k zemi. Ostatní se vrhnou k Alexis, ale zaráží se. Pokleknou před ní.)

MUŽ: Anděli!

(Vyděšená Alexis rozdává bankovky.)

BELIAL: Anděli! Anděli! Odpusť, že jsem nic nepochopil. Jsi andělem psů? Jsi andělem psů? *(Zemře.)*

KONEC